

лив, азъ тукъ не съобщавамъ. На това е посвятена значителна частъ на вториятъ томъ на мойта „Годъ войны.“ Ще забължж само тукъ, че този героический походъ неразби енергията на Скобелева. Въ нощта на 27 азъ го намерихъ вече въ устието, което излиза въ долината на Казанлъкъ. Той лѣжаше при огньтъ, покритъ само съ палтото си.... Наредъ съ него хрипеше и са удряше умирающиятъ конь.... Отъ къдѣто, ненадѣйно влѣзе въ ухото викатъ на единъ раненъ солдатинъ. Съ него нѣкой си заприказа.

— Не бъркайте! каза той.....

— Да.... замислено продума той, най послѣ, утрѣ или въ други день ще са рѣши дѣлото.... Или ще запишемъ още една славна битка въ нашата военна история, или.... ще умрѣмъ! Най честната смъртъ е още по честна отъ побѣдата, която ефтино са е спечелила.... Въ всякой случай, отетжиление нѣма.... Да са спуснешъ бѣше възможно... Да възлѣзешъ не можаше.

— Генерале Столѣтовъ.... Вземете двѣ роты отъ казанския полкъ и една отъ углицкиятъ.... Истласкайте турците отъ Имитли и го завземете.....

— Може би, вий искате да спите сега? посвѣтува го единъ.

— Казако, коньтъ.... Нѣма кога да спж.... Въ Казанлъкъ ще да са наспимъ.....

И той отиде да разгльда изходътъ въ долината.

XXVII.

Азъ нѣма да описвамъ нито рекогносцировката на 26 Декемврий 1877 год., нито послѣдовавшето отпослѣ завзиманне на Имитли, нито дѣлото на 27 число, когато Скобелевъ желаящецъ поне съ каквото и да е да помогне на князя Мирский, но като имаше подъ рѣцѣтъ си още твърдѣ малко войска (триъ четвърти отъ отрядътъ още оставаше въ горитѣ), направи демонстрация на шейновский лѣсъ. На всичко това е отпустнжто достатъчно мѣсто въ прѣжнитѣ ми описаня на войната; азъ ще взема отъ тѣхъ само нѣколко редове за бойтъ на 28 Декемврий, едвамъ ли не най блѣстящето дѣло на шипченската епопея. Това